

HÆDERSPRISEN 2025

Tilda Lundbohm

Memory Machines (2025)



Memory Machines, 2025 © Davy Denke, Rytter & Denke og Tilda Lundbohm, 2025 © Davy Denke, Rytter & Denke

Tilda Lundbohm er tildelt 15. Juni Fondens Hæderspris 2025.

15. Juni Fondens kunstjury har udvalgt Tilda Lundbohm på baggrund af hendes afgangsværk på Det Kongelige Danske Kunstakademi: *Memory Machines (2025)*.

Juryen består af Mikkel Bogh, professor og centerleder ved Københavns Universitet, Tore Hallas, billedkunstner, og Mai Misfeldt, kunst- og litteraturkritiker.

Motivationstekst af Tore Hallas.

Der er en særlig genre af kunst, som arbejder med det nødvendige. Genren er umiddelbart udefinerbar i form og indhold, men den lejr sig i følelsen af, at vi godt ved, hvad der foregår, og hvorfor, uden at vi nødvendigvis forstår værket. Vi står tilbage med en mavefornemmelse af, at ja, det var det, værket skulle. Ikke at værket er perfekt, for intet værk er, men at værket kommer med en selvfølgelighed. Vi stoler på, at kunstneren fortæller os noget, det er nødvendigt at få fortalt.

Tilda Lundbohm skaber kunstværker, der bærer en sjælden grad af nødvendighed. Hendes praksis er forankret i en personlig erfaring med psykiatri, sygdom, vold og tab, og hendes værker fremstår som konkrete, kunstneriske manifestationer af en overlevelseshproces. Denne proces er stadig i gang, fornemmer man. For hvordan redigerer man i værker, der er en aktiv undersøgelse af selvet? Hvordan lukker man et værk, der handler om noget, der aldrig slutter? Det er ikke blot terapeutisk kunst i klassisk forstand, men snarere en præcis og ubønhørlig bearbejdning af konkret erfaring og levet liv, trods hendes unge alder.

HÆDERSPRISEN

2025

I installationen *Memory Machines* forenes klinisk præcision med følelsesmæssig dybde og kunstnerisk undersøgelse samt et medrivende mix af rod og stramhed. Maskinerne arbejder langsomt, tyst og vedholdende. Roterende karruseller trækker anatomisk broderede handsker, med håndleddet skåret over, i cirkulære bevægelser; en førstehjælpsdukke simulerer åndedræt; piano-hammere slår rytmisk mod metal; og en falsk sommerfugl slår med vingerne i en mekanisk konstruktion, omgivet af rigtige, men døde og ubevægelige, sommerfugle. Mange steder mødes det organiske med en kølighed - og omvendt. Materialevalget som glas, aluminium, plastik og aske, bidrager til den kølighed, som i stedet for at afkøle indtrykket, intensiverer det følelsesmæssige rum i dette møde, hvor de håndlavede elementer og de vakkelvorne mekanismer er sprækker i og ind bag metallet. Det mekaniske i den her kontekst er ironisk nok det menneskelige, fordi det er ustabil.

I værket *Songbirds* erstatter Tilda fugles kroppe med glas via en krematorielignende brænding. I sig selv smukt, enkelt og med et elegant resultat. Men fuglen var allerede udtømt for indhold, idet den var udstoppet, inden forbrændingen skete. Den smukke ritual-lignende handling føles nu håbløs, for den sjælelige udtømming skete langt før, glasset kom ind i billedet. Så hvad er egentlig fanget i glassets ru overflade? Det stiller spørgsmålet, hvornår skaden egentlig sker, og hvad det udfyldte hylster, der er tilbage efter traumet, egentlig er.

Lundbohms værker insisterer på at være sårbare. Offerrollen er forhadet, men man kunne påstå, at den er misforstået. Der er kommet meget stærk forandring i verden fra folk, der rent faktisk var ofre for noget. At være et offer er en eksistentiel realitet. Kunstneren som offer arbejder i feltet mellem liv og død, og læner sig ind i forvirringen og smerten. Værkerne taler ind i erfaringen af psykisk sygdom som en tilstand, der ikke nødvendigvis heler, men som må leves med - som man må acceptere at være offer for. Erfaringer, som former livsforløb og identitet, og giver et kunstnerisk sprog, hvor det skamfulde er en styrke.

Kunstnerisk balancerer Tilda Lundbohm det personlige og det almene med stor præcision. De anekdotiske tekster giver en fornemmelse af, at hele værkserien har rod i konkrete oplevelser, og skaber stærke, symbolske billeder, hvor materiale, bevægelse og form arbejder sammen i et poetisk, næsten rituelt sprog.

Tilda Lundbohms værk er båret af både kunstnerisk nødvendighed og menneskelig integritet, der gør "svaghed" poetisk. Det er ikke ofte nok, at psykisk sygdom bliver undersøgt så klart og direkte i kunsten, og det giver et håb om et fremtidigt kunstnerisk virke med tyngde, mod og betydning. Det er os derfor en stor glæde at tildele Tilda Lundbohm 15. Juni Fondens hæderspris.